

Ders 17

LESSON 17

Doğruluk Yolu

THE WAY OF RIGHTEOUSNESS

"Başlangıç"ın Gözden Geçirilmesi

REVIEW OF "THE BEGINNING"

Yaratılış 1-11

Dinleyici dostlar, size esenlik olsun.

Ön gördüğü doğruluk yolunu herkesin anlamasını ve bu yola boyun eğmesini isteyen ve O'nun ile birlikte gerçek esenliğe sahip olmasını arzulayan esenlik Rabbi Tanrı'nın adı ile sizleri selamlıyoruz. *Doğruluk Yolu* programınızı sunmak üzere bugün tekrar sizler ile beraber olabildiğimiz için mutluyuz.

Bugün Tanrı'nın yardımı ile, peygamber Musa'nın Tevratı'nda şu ana kadar çalışmış olduğumuz konuları **tekrar gözden geçirmeyi ve özetlemeyi** planlıyoruz. Tevrat, Peygamberlerin Yazılarındaki ilk kısımdır. Bu kısım çok önemlidir, çünkü Tanrı'nın attığı temeldir, burada okuduklarımızın yardımı ile işittiğimiz her şeyi Tanrı'nın söyleyip söylemediğini bilmek için kontrol edebiliriz. Tevrat, beş bölüme ya da beş kitaba sahiptir. İlk bölümün adı, *Yaratılış*'tir. Yaratılış'ta elli konu bulunur. Kronolojik olarak incelediğimiz derslerimizde, on birinci konuya kadar geldik.

Tanrı Sözü'nün ilk ayetinde ne yazılı olduğunu hatırlayabiliyor musunuz? Gelin bu ayeti tekrar okuyalım. "*Tanrı, başlangıçta göğü ve yeri yarattı.*" Tanrı, Sonsuzluğun Rabbidir. Başlangıçta, dünyanın henüz var olmadığı dönemde yalnızca Tanrı vardı. Tanrı, başlangıcı olmayan Sonsuz Ruh'tur. Bu nedenle Kutsal Yazıların ilk ayeti, "*Başlangıçta Tanrı!*" diye başlar.

Daha sonra, Tanrı'nın, dünyayı yaratmadan önce nasıl **melekler** adını verdiği binlerce binlerden oluşan güçlü ruhları yarattığını gördük. Melekler arasında tüm diğerlerinden daha bilge ve daha güzel olan bir melek vardı. Bu melek, Tanrı'nın diğer meleklerle baş olarak atadığı **Lüsifer**'di. Ancak her şeye rağmen Kutsal Yazılar Lüsifer'in Tanrı'nın yerini almak isteyerek kendini yücelttiği ve yüreğinde Tanrı'yı küçümsediği bir gün geldiğini bildirirler. Aynı zamanda, Lüsifer'i günahında izlemeyi seçen pek çok başka melek de oldu. Bu nedenle günahı hoş göremeyen Tanrı, Lüsifer'i ve kötü melekleri kovdu ve Lüsifer'in ismini Şeytan olarak değiştirdi. Şeytan'ın anlamı *Düşman'dır*. Tanrı, Şeytan'ı ve onun meleklerini kovduktan sonra, onlar için sonsuza kadar yanan **cehennem** ateşlerini yarattı. Kutsal Yazılar nihai yargı gününde, Adil Olan Tanrı'nın Şeytan'ı onu izleyen herkes ile birlikte bu ateşe atacağını söyler.

Sonra, **Rabbin göğü ve yeri** ve içindeki her şeyi, **altı günde** Sözü'nün dışında başka hiç bir şey kullanmadan nasıl yarattığını okuduk! Tanrı her şeyi insan (zevki ve yüceliği için

yaratmayı planladığı için yarattı. **İnsan** (birebir anlamı ile *Bir insan*) Tanrı'nın yarattığı en önemli yaratıktır, çünkü insan Tanrı'nın benzeyişinde yaratıldı. Tanrı insan ile derin ve anlamlı bir ilişkiye sahip olmak istedi. Tanrı, insanın Tanrı'yı tanıyabilmesi için insanın canına zeki bir **ruh** (zihin) yerleştirdi, Tanrı'yı sevebilmesi için insana bir **yürek** verdi ve Tanrı'ya itaat edip etmemeye kendisinin karar verebilmesi için bir **özgür irade** verdi.

Tevrat'ın bölümünde, Tanrı'nın yeryüzünde **Cennet Bahçesini** (Aden) yaptığını ve yarattığı adamı yani Adem'i bu bahçeye yerleştirdiğini okuduk. İyi olan Tanrı, esenlik ve refah içinde yaşayabilmesi için Adem'e her şeyi verdi.

Tanrı, aynı zamanda Adem'i yarattığı günde ona şöyle dedi: *“Bahçede istediğin ağacın meyvesini yiyebilirsin; ama iyi ile kötüyü bilme ağacından yeme, çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün.”* (Yaratılış 2:16, 17) Böylece, Tanrı'nın, Adem'in önüne nasıl **basit bir deneme** koyduğunu gördük. Tanrı, yaratmış olduğu insan ile anlamlı bir ilişkiye sahip olmak istedi. Bundan dolayı onu şu amaç ile denedi: Adem'e seçim yetkisi verdi; ya Tanrı'yı, O'na itaat etmeyi seçecek kadar çok sevecekti ya da O'na itaat etmemeyi seçecekti.

Aynı zamanda, Tanrı'nın Adem'i yarattığı gün ona, harika bir armağan, bir eş verdiğini de okuduk. Tanrı, kadını, Adem'den aldığı kaburga kemiklerinden biri ile yarattı ve sonra onu Adem'e getirdi. Adını **Havva** koydu. Böylece, Tanrı altı gün içinde İşi'ni tamamladı. Kutsal Yazılar bu konuda şöyle der: *“Tanrı yarattıklarına baktı ve her şeyin çok iyi olduğunu gördü.”* (Yaratılış 1:31) Tanrı yedinci günde dinlendi (yaratma eylemine son verdi) ve yaratmış olduğu her şeyden keyif aldı.

Üçüncü bölümde, **günahın** dünyaya nasıl girdiğini gördük. Kutsal Yazılar bize bir gün Adem ve Havva, Tanrı'nın yasaklamış olduğu ağacın yanında dururlarken, Şeytan'ın nasıl **kurnaz bir yılan** şeklinde geldiğini ve onlara şu sözleri söylediğini bildirirler:

“Tanrı, ‘Gerçekten bahçedeki ağaçların hiç birinin meyvesini yemeyin dedi mi?’ diye sordu. Kadın, ‘Bahçedeki ağaçların meyvelerinden yiyebiliriz’ diye yanıtladı. ‘Ama Tanrı, ‘Bahçenin ortasındaki ağacın meyvesini yemeyin, ona dokunmayın, yoksa ölürsünüz’ dedi. Yılan, ‘Kesinlikle ölmezsiniz’ dedi, ‘çünkü Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesini yediğiniz zaman, gözleriniz açılacak, iyi ile kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız.’” (Yaratılış 3:1-5)

Burada, **Şeytan'ın, Tanrı'nın sözün nasıl aksini iddia ettiğini** gördük. Tanrı, Adem ve Havva'ya yasaklamış olduğu ağacın meyvesini yedikleri takdirde, onlara ne olacağını söylemişti? *“Öleceksiniz!”* demişti. Ve Şeytan ne dedi? *“Ölmeyeceksiniz!”* Adem ve Havva kimin sözüne inanmayı ve kimin sözünü dinlemeyi seçtiler? Tanrı'nın sözüne mi inandılar ve itaat ettiler? Yoksa Şeytan'ın sözüne mi? Kutsal Yazılardaki kayda göre ne yazık ki Şeytan'ın sözüne inanmayı ve Tanrı'nın yasaklamış olduğu ağacın meyvesini yemeyi seçtiler. Havva Şeytan tarafından aldatıldı ve suç işledi. **Adem bilerek Tanrı'nın buyruğuna itaatsizlik etmeyi ve Şeytan'ı izlemeyi seçti.** Kutsal Yazılar bu konuda şöyle der: *“Günah bir insan aracılığı ile, ölüm de günah aracılığı ile dünyaya girdi. Böylece ölüm bütün insanlara yayıldı.”* (Romalılar 5:12)

Tanrı, Adem ve Havva'yı bu davranışlarının sonucu olarak, daha önceden bildirmiş olduğu gibi Cennet Bahçesinden **kovdu**. Ama onları kovmadan önce, Adem'in çocuklarını Şeytan, günah ve ölümden kurtarmak için dünyaya **bir Kurtarıcı göndereceğini vaat etti**. Tanrı, bu vaadini onaylamak için hayvanlar kesti ve bu hayvanların derilerinden giysiler yaparak Adem ve Havva'ya giydirdi. Bu **hayvan kurbanlar** aracılığı ile Tanrı, Adem ve

Havva'ya "günahın ücretinin ölüm" (Romalılar 6:23) ve "kan dökülmeden günah bağışlaması olmaz" (İbraniler 9:22) gerçeklerini öğretiyordu.

Dördüncü bölümde, Adem'in ilk iki çocuğu olan **Kayin ve Habil'in** öyküsünü okuduk. **Habil'in Tanrı'ya**, aynı Tanrı'nın Habil'in anne ve babası için yapmış olduğu gibi, günah için bir kurban olarak **masum bir kuzuyu** nasıl **sunduğunu** gördük. Ama her şeye rağmen, **Kayin Tanrı'ya kendi düşüncesine göre yaklaşmayı denedi** ve Tanrı'nın lanetlemiş olduğu toprakta yetiştirmiş olduğu ürünleri O'na getirdi. Kutsal Yazılar bu konuda şöyle der: "*RAB Habil ile sunusunu kabul etti, Kayin ile sunusunu ise reddetti.*" (Yaratılış 4:4, 5) Tanrı, Kayin'in tövbe etmesi ve O'nun doğruluk yolunu kabul etmesi için hesap versin diye Kayin'i çağırdı, ama Kayin'in tepkisi sadece öfkelenmek ve küçük kardeşi Habil'i öldürmek oldu.

Bu olaydan sonra Tanrı, Adem ve Havva'ya adı **Şit** olan bir başka oğul daha verdi. Şit, Habil gibi Tanrı'ya inandı ve O'na bir kurbanın kanı ile yaklaştı. Böylece, Adem'den gelen iki zürriyeti gördük: Kayin'in soyu ve Şit'in soyu. Kayin'in soyu Tanrı'ya inanmadı. Ama Tanrı'ya inanan kişiler Şit'in soyunda bulunuyorlardı. Şit'in soyunda bulunanlardan birinin adı **Hanok**'tu. Ahlaksız bir kuşak içinde yaşayan Hanok, Tanrı ile yürüdü. Hanok'un, **Nuh** adında bir büyük torunu vardı. Nuh'un günlerinde Tanrı, Adem'in çocuklarını **kötülükleri** yüzünden bir tufan ile silip yok etmeyi amaçladı. Bu sapık kuşak içinde **yalnızca Nuh Tanrı'ya inandı**. Ve Tanrı bu nedenle Nuh, Nuh'un ailesi, pek çok hayvan ve günahlarından dönüp Tanrı'nın sözüne inanacak herkes için **bir sığınak** olacak olan bir gemi (tekne) yapması için Nuh'a buyruk verdi. Tanrı yüz yıl boyunca, Nuh gemiyi inşa ederken, sabır ile günahkarlara katlandı. Ama her şeye rağmen, Nuh ve Nuh'un ailesinin dışında hiç kimse Tanrı'nın mesajına inanma noktasına gelip günahlarından tövbe etmedi. Böylece, Tanrı sonunda söz vermiş olduğu her şeyi yerine getirdi. Gerçeğe inanmamış olan herkesi yargıladı. Nuh ve ailesinin dışındaki herkes **büyük tufanda** mahvoldu.

Nuh'un üç oğlu vardı: **Sam, Ham ve Yafet**. Dünyadaki tüm insanlar bu üç kişiden meydana geldiler. Ama tüm bunlara rağmen, bu üç kişinin soylarının Tanrı'yı ve sözünü nasıl çabucak unuttuklarını gördük. Son dersimizde, Nemrut'un ve onun ile birlikte yürüyenlerin, dünyadaki tüm insanları nasıl Tanrı'ya isyan ederek tek bir yere getirmek ve yüksek kulesi olan büyük bir kent inşa etmek için plan kurduklarını gördük. Ama Tanrı onların konuştuğu tek dili karıştırdı ve hepsini yeryüzünün dört bucağına dağıttı. Kent, anlamı *kargaşa* olan **Babil** kenti olarak bilinir. Yaratılış kitabının birinci bölümünden on birinci bölümüne kadar çalışmış olduğumuz kısımlar kısaca bunlardır.

O zaman tüm bu öykülerde görmüş olduklarımızı nasıl özetleyebiliriz? Tanrı bize zamanın başlangıcında olanlar aracılığı ile ne öğretmek ister? Öğrenilecek pek çok ders vardır, ama bugün bu derslerden yalnızca iki tanesini açıklayacak zamanımız var. Birinci ders, **İnsan günahkardır**. Öğrenilecek diğer gerçek ise, **Tanrı'nın doğru** olduğudur!

Çalıştığımız derslerde, **insanın günahkarlığını** defalarca gördük. Bu günahkarlığın, Cennet Bahçesinde (Aden) Adem'in, Tanrı'nın yasaklamış olduğu ağacın meyvesini yediği zaman başladığını öğrendik. Sonra, Tanrı'nın ön gördüğü kurban yolunu izlemeyi reddeden Adem'in ilk doğan oğlu Kayin'de günahkarlığın tekrarlandığını gördük. Bu aynı günahkarlığı Kayin'in soyunda, Nuh'un kuşağının insanlarında ve Babil kulesini inşa etmek isteyen kişilerde tekrar ortaya çıkışını izledik. Adem çocuklarının öyküsü kısaca şudur: İnsan günahkardır! Kutsal Yazılar şöyle der: "*Herkes günahın denetimini altındadır. Doğru kimse yok, tek kişi bile yok! Hepsi saptı, tümü yararsız oldu; İyilik eden yok, tek kişi bile!*" (Romalılar 3:9, 10, 12)

İnsanın günahkarlığını görmüş olduğumuz gibi, aynı zamanda **Tanrı'nın doğruluğunu da** gördük. Kutsal Yazılar bize, *Tanrı'nın ışık olduğunu; O'nda hiç karanlık olmadığını*” söyler (1.Yuhanna 1:5) Tanrı'nın doğruluğuna, gururu ve isyanı nedeni ile Lüsifer'i kovduğu zaman tanık olduk. İtaatsizlikleri neden ile Adem ve Havva'yı kovduğu zaman da O'nun doğruluğunu tekrar gördük. Tanrı, doğruluğunu daha sonra, dünyaya Adem'in çocuklarının günah borcunu ödeyecek olan bir kutsal Kurtarıcı göndermeyi vaat ederek açıkladı. Tanrı'nın doğru karakterini aynı zamanda Yasasındaki şu ifade aracılığı ile de gözlemledik: “*Kan dökülmeden günah bağışlaması olmaz.*” (İbraniler 9:22) Tanrı, bir kuzunun kanı nedeni ile Habil'i kabul ettiği ve O'nun bağışlama yolunu küçümseyen Kayın'ı reddettiği zaman da sergiledi. Tanrı'nın doğru tabiatını, Nuh'un zamanında, insana tövbe etmesi için yüz yıl zaman verdikten sonra bir tufan göndererek yolunu seçmeyi reddeden herkesi silip yok ettiği zaman tekrar gördük. Ve son çalışmamızda, Tanrı'nın, doğruluğunu, O'na karşı isyan eden Babil kentinin halkının dilini karıştırarak nasıl açıkladığını işledik.

Evet, Tanrı doğrudur ve insanları **Kendi Doğruluğunun standardına** göre yargılaması gerekir! Doğru olmayan günahkarlar, O'na kendi kusurlu “iyi işlerinin” temelinde yaklaşamazlar. Tanrı, günah ile lekelenmiş olan her şeyi yargılamak ve mahkum etmek zorundadır. Kutsal Yazılar bu konuda şöyle der: “*Tanrımız yakıp yok eden bir ateştir! Rab, halkını yargılayacaktır. Diri Tanrı'nın eline düşmek korkunç bir şeydir!*” (İbraniler 12:29; 10:30, 31)

Böylece, Tevrat'ın ilk on bir bölümünde Tanrı Kendisinin mutlak doğruluğu ile ilgili olan bu önemli gerçeği bildirmiştir. Bu durum, günahkar insanın Tanrı tarafından kabul edile umudu olmadığı anlamına mı gelir? Hayır, Tanrı'ya övgüler olsun ki, **günahkarlar için umut vardır!** Tanrı, lütfu aracılığı ile Adem'in günahkar çocuklarının O'nun önünde doğru kılınabilmeleri için bir yol açıklamıştır. Tanrı'nın, günahkarlar için ön gördüğü kurtuluş yolunu biliyor musunuz? Eğer **Tanrı'nın doğruluk yolunu** hala anlamadıysanız, sizi bundan sonraki programlarımıza katılmaya davet ediyoruz; bu derslerde *Tanrı'nın dostu* olarak adlandırılan İbrahim peygamber hakkında bilgi vereceğiz. İbrahim'in şaşkıncu öyküsünde, doğru olmayanların Tanrı'nın önünde nasıl doğru yapılabileceklerini göreceğiz.

Dinlediğiniz için teşekkürler. Bugün çalışmış olduğumuz tüm konular üzerinde düşünürken Tanrı sizi bereketlesin. Tanrı'nın şu Sözü'nü hatırlayın:

“Önceden ne yazıldıysa, bize öğretmek için, sabır ile ve Kutsal Yazıların verdiği cesaretle umudumuz olsun diye yazıldı.” (Romalıları 15:4)